SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Hans uppträdande hos Fersen, hans samtal med friherrinnan, hans sätt att behandla Konrad, det ena med det andra, synes angifva det.

Ankarsparre hade varit allt för mycket upptagen af den i hans närhet ännu varande Ange, för att fästa någon uppmärksamhet vid det växlande uttrycket hos Vauvenard.

Den teckning, vi här ansett oss böra gifva af honom, uppehöll för öfrigt icke samtalet.

— Vill ni veta, hvarifrån slaget kom? sporde Vauvenard.

— Ni skulle känna det?

— Jag känner det.

Det var i detta ögonblick, som en viss vild storhet, ett visst djuriskt lidelsefullt uttryck gaf honom det så egendomliga på en och samma gång segermäktiga och hänleende utseendet.

— Ni älskar ju er mor? fortfor han.

— Min mor är icke kärleksfull och mild, men icke dess mindre ärar och älskar jag henne. Hon har aldrig varit elak emot mig, snarare god; jag har allt skäl att ställa henne ganska högt i min tillgifvenhet.

— Äfven er bror håller ni ju utaf, herr baron? Jag tror mig ha hört sägas det.

— Det är sant, äfven honom älskar jag, ehuru jag ej alltid kan gilla honom. Jag fruktar likväl, att icke han älskar mig lika högt som jag honom.

— Det är godt — och er vän, honom...

— Honom omfattar jag med den renaste, den varmaste hängifvenhet. Innan jag lärde mig att älska, var han den sol, som upplyste min dag, den måne, som ledde mig i mörkret. Ah, ni skulle känna honom! — Men hvad menar ni med denna inledning?

Vauvenard svarade ej genast. Om möjligt koncentrerade han i detta ögonblick hela sitt väsen i den blick, som han fäste på Ankarsparre. Det var liksom om han icke blott velat urladda hela sitt inre uppror utan äfven pröfvande genomträngande Ankarsparre, för att erfara, huruvida icke, hvad han hade att tillägga, skulle träffa hans hjärtas djupaste och ömtåligaste strängar.

— Ni känner och anar icke, fortfor Vauvenard, från hvilken eller hvilka anfallet i natt kom?

— I sanning, nej, det känner jag ej, det kan jag ej ens ana.

—Det var från dessa tre, från er mor, er bror och er vän, som anfallet mot ert lif utgick.

Han uttryckte sig med en köld och med en bestämdhet, som var tillintetgörande.

Ankarsparre flög upp. Slaget träffade honom i det innersta af hans väsende. När orkanen med sin vingspets berör hafvet, förlorar det jämvikten och råkar i uppror. På samma sätt äfven med Ankarsparre. Jämvikten försvann i hans själ, hjärtat råkade i uppror.

— Från dem? Omöjligt! Ah nej, nej, ni misstager er — ett sådant svek vore oerhördt! Skulle min mor, hon som ägde min fars kärlek och vet, hur han älskade mig? — Skulle min bror, en tvillingtanke till mig — ah, det vore förfärligt! Och slutligen, skulle vännen? — Nej, er misstanke öfverskrider gränsen för det omöjliga. Ni måste återtaga, hvad ni sagt, eljest inkastar ni i min själ ett tvifvel, som jag icke är mäktig att bära!

Ankarsparre var utom sig.

— Er mor är, i förening med er bror, anmärkte Vauvenard kallt, enda arvingen till er stora förmögenhet!

— Det är förskräckligt!

— Er brorson är uteslutande enda arfvingen till er rang.

— Huru fasansvärdt!

— Till er vän lär ni, oförsigtigt nog, redan gjort en testamentarisk disposition.

— Skändliga brott!

— Vill ni veta mera?

— Ja ja!

— Konrad er egen betjent, skulle verkställa mordet.

— Hvad hör jag — men han stred ju för att rädda mig?

— Det var ett misstag; jag känner det bättre nu. Det var han, som skulle stöta ned er.

— Hvilken väfnad af elakhet, hvilken störtflod af onska, hvilken afgrund af brott!

— Ni sade, att ni älskar?

— Ja, ja, det är det enda, som återstår mig, den enda oas, som således ännu skulle återstår mig. O, ja, jag älskar och älskas!

— Vänta litet — vet ni hvem ni älskar!

— Ah!

— Ni älskar min dotter, Ange

Ankarsparre sjönk omedvetet tillhopa; händerna lades öfver bröstet.

— Ja, jag älskar henne, sade han, jag afgudar, jag tillber henne. Gif mig hennes hand, jag ber, jag tigger derom.

— Den är redan bortgifven, återtog Vauvenard. Hon älskar en annan.

Ankarsparre såg upp. Ansigtet var blekt, men i ögat glänste en flamma af eld. Något ovanligt försiggick inom honom. Hastigt rusade blodet till kinderna, och från dödsbleka blefvo de högröda. Reaktionen var ögonblicklig.

Vauvenards anklagelse emot hans närmaste anhöriga hade så plötsligt öfverraskat honom, att jemvigten i hans själ likasom på en gång undanryektes. De skäl Vauvenard anförde saknade ej heller all möjlighet. Men då Vauvenard äfven ville beröfva honom tron på Ange, på henne, om hvars kärlek han nyss erhållit och ännu i detta ögonblick erhöll otvetydiga bevis, sprang på en gång, såsom Pallas Athene ur Zens hufvud, hos honom den tanken fullväpnad fram, att Vauvenard uppsåtligt bar afvog skörd emot det verkliga förhållandets heigd, emot kärlekens sanningar. För ett ögonblick fattades han äfven nu af en hejdlös lidelse, men det var den ögonblickliga sanningskärlekens, den ögonblickliga indignationens. I Vauvenard såg han i detta ögonblick icke mera Anges far, han såg i honom endast en anklagare, som förtröstande och tillintetgörande kastade sig öfver hela den värld af kärlek och skönhet som uppblomstrat inom honom; såg i honom endast en mörk ande, som förtryckande inträngde på hans lifs heligaste område,och han hörde inom sig blott återljudet om otro och svek. De häftiga lidelserna voro för honom för öfrigt så nya. Det var, som hade han hemfallit åt ett öfverväldigande, all verklig besinning döfvande rus. Han visste ej mera till sig.

Reaktionen var en storm, som hejdlöst brusade fram genom hela hans väsende.

— Ni ljuger! utropade han. Vid himmel och helvete, ni ljuger! Jag känner det i mitt hjärta, jag hör det i min själ! Ange skulle älska en annan? Nej, nej, jag har läst hjärtats bikt i hennes ögon; jag läser det — ja, jag...

Men åter såg han i spegeln midt framför sig, Ange med det upplyfta, förebrående eller varnande fingret. Han hade haft lust att boja sig i stoftet för den älskade bilden, men han förstod, hvad hon ville säga, att hon bedjande ville lugna honom. På en gång afbröt han äfven tvärt, hvad han ämnat tillägga.

Tätt i spåren af den blinda häftighet, hvarät han hängaf sig, följde hans ogillande.

Slagen af detta sitt eget omdöme, blickade han nästan förlägen upp till Vauvenard. Vauvenard betraktade honom med en likgiltighet, som närmade sig till förakt.

— Förlåt min häftighet, återtog Ankarsparre, sedan han andats ut, men edra anklagelser förvillade mig. I det mörker, de framkallade i min själ, såg jag blott en ljungeld, edra ord inkastade däri. Förlåter ni mig, herr grefve?

— Jag har för mycket förtroende till mig själf, herr baron, och äger dessutom tillräcklig världserfarenhet för att aldrig känna mig förolämpad. Jag har ingenting att förlåta er.

De la Vauvenard misstog sig emellertid om orsaken till den hastiga förändringen hos Ankarsparre. Han trodde, att han vid närmare besinning ingått på hans åsikt om världens trolöshet, om vänskapens bedrägeri och om kärlekens lögn. Han ana de icke, att det endast var Agnes närvaro, som lugnat honom.

— Tror ni nu på kärlek och vänskap? frågade han.

— Ja, herr grefve, ännu tror jag på dem.

I sin uppriktighet och enkla tillit till det goda hos människorna, stod han åter stolt och beslutsam inför de la Vauvenard.

— Vill ni komma mig att tvifla på det ädla i människohjärtat, måste ni, fortfor han efter en stund, besegra mig med bevis, mer öfvertygande, än hvad endast lösa ord innebära.

— Ni fordrar fakta — nå väl...

Vauvenard hann emellertid icke längre. Ljudet af en dörr, som lika hastigt, ehuru sakta, öppnades och slöts på sidan om honom, afbröt honom. Han vände sig därät, men kunde ej upptäcka något, endast sin egen bild i spegeln. En dörr — det var otvifvelaktigt ljudet af en sådan, som rört sig på sina hakar, hvilket nått fram till honom — måste likväl finnas där, och dock såg han endast sig själf återspeglad. En egendomlig känsla intog honom. Det finnes stunder, då ens egen spegelbild till och med kan väcka oangenäma intryck. Anblicken af sig själf i detta ögonblick väckte äfven sådana hos Vauvenard. Han såg, att hans lugn var rubbadt, såg, att lidelserna arbetade i hans ansikte, såg, att hans inre alltför våldsamt utpräglat sig i anletsdragen. Med hans förkärlek att kväfva hvarje synbart tecken till hvad som föregick inom honom, erfor han en känsla af förtrytelse emot sig själf.

I samma ögonblick som ljudet af dörrens öppnande och slutande nådde honom, hade han hört och sett, att en kastad blomma fallit ned vid Ankarsparres fötter. Blommans stängel var omlindad med ett papper, och då den föll till golfvet, klingade den något hårdt. Ankarsparre upptog den genast. De la Vauvenards blick flög som en eldpil kring rummet.

Vauvenard insåg allt för väl att någon för honom obekant person måste ha varit dem alltför nära, för att ej höra, hvad han yttrat, ehuruväl han ej förmådde att därför inför sig själf redogöra, och han ångrade sin oförsiktighet att på ett främmande, obekant ställe tala så öppet, som han gjort. Det var dock för sent nu att taga något tillbaka.

I alla afseenden förblef det för honom oförklarligt, huru, på hvad sätt och af hvem blomman blifvit inkastad.

Han beslöt att aflägsna sig.

Ännu fäste han en långsamt pröfvande blick på Ankarsparre. Svårt vore att säga, hvad han därvid tänkte. För att likväl draga en slutsats af det flyktiga smålöje, som lätt krusade hans läppar, skulle man nästan kunna tro, att han i denna stund summerade hela sitt uppträdande och allt, hvad han därunder yttrat, i den för honom tillfredställande föreställning, att Ankarsparre för denna gången fått mer än tillräckligt att för sig själf begrunda och smälta.

— Jag har lofvat att gifva er faktiska bevis, yttrade han emellertid, och jag skall vid lämpligt tillfälle gifva er sådana. För ögonblicket...

— Ödmjukaste tjänare!

Då Vauvenard begaf sig till dörren, hörde han hastiga, stötande, hårda steg utanföre. Ett ögonblick senare flögo dörrarne upp med bullrande fart. Det var portvakten hos grefve Fersen, exkorporalen Cesar, som med en häftighet störtade in.

— Gud vare ära och lof, ropade han med största ifver, att jag träffade...

På en gång tvärtystnade han. Hans blick hade fallit på Vauvenard, som i detsamma aflägsnade sig. Han tegmen ögonen stodo såsom fastnaglade vid en enda punkt, och denna punkt var Vauvenard. Under det grefven stängde dörren bakom sig, följde han honom med sin blick, som basilisken följer sitt rof.

— Det var han! utbrast portvakten, den redlige gubben Cesar, med sin stirrande blick ännu fäst på dörren, hvarigenom Vauvenard försvunnit. Densamme, fortfor han — han, han! ropade han vidare.

— Sansa dig! anmärkte Ankarsparre. Hvem menar du, eller hvad syftar du på?

— Min gud, han som lämnade brefvet!

— Jag förstår dig icke — hvilket bref?

— Det där brefvet, herrn vet väl, som jag mottog på ett så besynnerligt sätt, som — ja, sannerligen jag vet, hvad det innehöll — men förskräckligt måste det ha varit.

— Ah, jag tror, jag förstår dig.

Det var med en otålighet, nästan gränsande till oro, hvarmed Ankarsparre lyssnade till Cesars yttrande. Hans tvifvelsmål om Vauvenard voro redan väckta; hvad skulle han nu erfara?

— Den okände, som lämnade mig breflappen, var ingen annan än...

— Än grefve de la Vauvenard — är du säker därpå?

— Fullkomligt säker. Jag såg hans blick.

— Bara blicken?

— Det var tillräckligt. Något så eget, hotande och mörkt har jag aldrig sett förr, icke ens i kriget, ehuru jag stod tämligen nära mina fiender och under kanonerna. Sapperment, en sådan blick är sällsynt, En eldsprutande kanon kan ej kasta en värre omkring sig. Jag misstager mig ej. Men hvad ville han här? En sådan blick menar icke väl med någon, hvarken med er eller med hans excellens, därom är jag, parbleu, fullkomligt öfvertygad.

Korporal Cesar hade vid Stralsund råkat blifva fånge. Under sin fångenskap hade han lärt sig så mycket af franskmännens tungomål, att han hjälpligt nog kunde svärja på franska.

Genom Ankarsparres själ flög nu åter minnet af det sista dygnets tilldragelser, och han kunde ej helt och hållet underkänna gubbens så bestämdt uttalade mening. Anges uppträdande och yttrande om fadern och den ring, hon bar, kunde knapt nog förklaras, utan en sådan förutsättning, som gubben angaf.

— Du frågar mig, hvad han ville här, återtog Ankarsparre, som vid Cesars yttrande återkommit till sig själf, men också jag får fråga dig, hvad som föranleder ditt besök? Något angeläget, kan jag begripa — säg, har något ledsamt inträffat hos excellensen?

— Himmelen vete, hurn det står till; men i dag...

— Du skrämmer verkligen upp mig!

— I dag har hans excellens grefven och riksmarskalken haft besök af den där okände, den där grefve de la Vauvenard, som herr baron kallar honom.

Cesar var icke den, som gärna bortglömmer någon af sin husbondes titlar; i det fallet var han ännu mycket militärisk.

— Än vidare då?

Ankarsparre insåg att, huru förhållandena än måtte vara, verkligt lugn påkallades. Han hade helt nyss i ett obevakadt ögonblick begagnat sig af uttryck mot grefve Vauvenard, som han själf genast ogillat, och äfven detta inverkade nu lugnande. Han ville icke under några förhållanden vidare hemfalla under lidelser, för hvilka han behöfde göra sig själf några förebrå ælser.

— Ett par timmar, efter det han aflägsnat sig, förklarade Cesar, infann sig en annan karl i palatset.

— Huru? Hvilken?

— Huru skall jag kunna veta det, när han icke tycktes veta det själf? Hör på, herr baron, skall ni få höra.

— Jag frågade honom: hvem är ni?

— Jag vet icke, svarade han.

— Hvad heter ni då?

— Jag vet icke, blef svaret.

— Hvad vill ni här?

— Jag vet icke, genmälde besten.

— Hur länge tänker ni då bli här?

— Jag vet icke, jag vet icke! Och hvad hälst jag frågade honom om, oupphörligt kom han fram med sitt: jag vet icke! Och hvad skall jag kunna veta om en sådan karl? Sapperment! Jag svär en svensk ed i min själ, att jag velat ge honom för sitt: jag vet icke, jag. Men hvad hände? Jo, herr baron, oaktadt allt det där, så mottog hans excellens riksmarskalken och grefven honom med den största välvilja, med så stor välvilja, att jag ännu aldrig sett hans excellens riksmarskalken och grefven mottaga någon med samma honnör.

— Men allt det där synes icke betyda någonting, anmärkte Ankarsparre, och jag kan ej förstå, att det i något afseende bort sätta ditt blod i den jäsning, som förhållandet är.

— Sapperment, herr baron, om hvad jag sagt ej betyder någonting, hvad anser ni väl då betyda något? Men ni känner ännu icke allt. Hör på mig, skall ni få höra! Först och främst fick den där "jag vet icke" äta vid kammartjänarnes eget bord, det är en heder, som vederfares mig blott om söndagarne, och det ändå mindre för min skull än för steken, som man vet att jag tycker om.

— Vidare!

— För det andra, så sattes det särskildt fram för hans näsa en butelj champagne — champagne, herr baron, som jag på är och dag icke sett på kammartjänarnes bord! Äh, det kan just gå i magen, herr baron — champagne för en karl, som "icke vet någonting!"

— Käre Cesar, han skämtade blott med dig, men vidare!

— Skämtade? Nå lika mycket, men vidare, sade ni. Vidare har hans excellens anbefallt, att hans resvagn skall spännas för tills i afton, utan att någon kristen själ får veta, hvart han ärnar sig. Hvad tror herr baron, att det kan betyda? Hans gamle trotjänare Isberg är till och med befald att stanna hemma; endast den där oförskämde karlen, som "icke vet någonting", utan bara "skämtat" med mig, är nog lyckig att få följa med. Men det är ännu icke allt. Greta, hustru min, som med mycken dumhet förenar mycken kvinnlig list, n. b. då hon vill, har lockat ur skälmen, att han är i tjänst hos den där grefve Vauvenard, i hvars öga hin håle bor, så vida han icke är hin håle själf, hvilket jag dock snarare vill tro. Betyder det ingenting, herr baron?

Ankarsparre visste ej hvad han skulle tänka: han gjorde några slag kring rummet och öfverlade för sig själf.

Om de la Vauvenard är den hemlige, okände, sade han sig, som afsiktligt skickat Fersen och mig de hotande skrifvelserna, så utgör han helt visst utgångspunkten för ett anslag, hvars omfång och mål ingen af oss förmår att gissa.

Denna möjlighet understöddes äfven af de varningar Ankarsparre erhållit af Ange. Vauvenards angifvelse mot honom och brodern och slutligen mot vännen och sin egen dotter ingåfvo ej häller förtroende.

Häremot nödgades likväl Ankarsparre också uppställa några punkter, talande till Vauvenards fördel.

Hvad kunde väl gifva honom t. ex. den minsta anledning till hat och hämd emot dem? Ingen af dem visste sig någonsin hafva haft den minsta beröring med honom. Och skulle någon anledning till fiendskap förefinnas, så måste den sökas så långt tillbaka som i franska revolutionens tidigaste dagar; och förfärligt hämdgirig skulle den karaktär vara, som under loppet af ett dubbelt årtionde fortfarande kunnat rufva på den tanke, uteslutande tillhörande afgrundens rike. Något sådant var knappast antagligt. För öfrigt, alla de, med hvilka de då haft att göra — ända till den ringaste — funnos helt säkert icke mera till. Guillotinen hade gjort rent hus bakom dem.

Om Vauvenard för öfrigt ägde någon anledning till en våldsam handling, hvarföre skulle han besöka dem som vän?

Hade Vauvenard dessutom icke redan en gång frälst Ankarsparre från ett försåt, som, ifall dess afsikt gått i fullbordan, skulle ha beröfvat honom lifvet?

Angifvelserna mot modern, brodern och vännen inneburo ju äfven en varning — och ville han hämnas, hvarföre skulle han då varna?

Föräldrar göra sig gemenligen rätt underliga föreställningar om sina barns tycken, och Ankarsparre förmodade att Vauvenards försäkran, att Ange älskade en annan, hvilade på en sådan grund. I själfva saken kunde han, likaväl som många fäder, misstaga sig.

Ju mera han besinnade allt detta, desto lugnare blef han.

För sig själf beslöt han emellertid att icke undandraga sig de tillfällen, som Vauvenard kunde erbjuda för lämnandet af de utlofvade bevisen om hans anhörigas brottslighet. Det skulle åtminstone ge honom anledning att lära närmare känna honom själf, kanske att blifva vän med honom; och för sin kärlek till Ange önskade han ingenting högre.

Sedan han slutat denna öfverläggning, yttrade han oförstäldt sina tankar till korporal Cesar.

— Men hans excellens grefvens och riksmarskalkens beslutade resa! inföll denne. Baron glömmer utfärden i afton, en utfärd, hvarvid han åtföljes endast af den där främmande skälmen, som säger sig "icke veta någonting", men som ser ut — väl icke som ett skämt — utan som om han visste mer än annat förståndigt folk!

— Herr baron, fortfor Cesar vidare, då Ankarsparre ej genast svarade, jag vet, huru mycket herr baron håller af och värderar hans excellens grefven och riksmarskalken, och känner äfven att hans excellens grefven och riksmarskalken hyser nästan en fars vänskap för herr baron; och när många anledningar nu tyda på den möjlighet, att en fara hotar hans excellens grefven och riksmarskalken, måste herr baron träda emellan. Skulle det icke gå an, herr baron, att herr baron genast begäfve sig till hans excellens grefven och riksmarskalken och sade honom rent ut, huru sakerna stå?

— Men det är just det, som jag ej känner.

— Det är förskräckligt! Hvad skola vi göra? Reser han, är jag förvissad om att något förfärligt hotar honom. Jag är säker, att han ej skall återkomma med lifvet.

— Låt mig tänka efter ett ögonblick.

— Tänk, tänk, herr baron, men tänk fort; hvarje ögonblick är viktigt.

— Tyst!

— Jag känner mig ängslig ända ned i mitt gamla träben. Det är, som om jag hade märg och ben i det, och som om märg och ben värkte af oro.

— Du älskar då excellensen mycket?

— Herre, kan ni sätta det i fråga — Sapperment!

— Vi kunna icke förekomma excellensens resa.

— Inte?

— Vi kunna icke hindra honom att lämna sina tillgifna tjänare hemma.

— Hvarför icke?

— Emedan vi icke kunna uppgifva några giltiga skäl därför. Grefve Fersen är en allt för stolt man att tillåta ett opåkalladt inskridande i sina handlingar och beslut.

(Forts.)

Tillfredställelse garanterad

Gombault's Caustic Balsam

Har efterliknare men inga konkurrenter.

En säker, snabb och agsolut bot för Curb, Splint, Sweeny, Capped Hoch, Muskelförsträckningar, Founder, Vindspändhet, Spatt och dess olika yttringar, Ringben och andra benige växter. Botar alla hudsjukdomar eller parasiter, Stallröta, Diftert. Afdagsnar alla knölar fran hästar och boskap.

Som ett mänskligt botemedel för röjmatism, vrickningar, inflamerad hals etc., är det oövanderligt.

Hvarje flaska af Caustic Balsam sald är garanterad gifva tillfredställelse. Pris $1.50 per flaska. Sald af apotekare eller sänd ex press förutbetaldt med fulla föreskrifter. Sänd efter beskrifvande circulärer och intyg, etc.

Adressera:

The Lawrence-Williams Co., Toronto, Ont.

BOYD'S Bröd

Det finnes olika sorters bröd. Försök våra limpor och ni skall känna skillnaden. Våra kunder föredraga dem därför att de äro hälsosammare och hålla sig färska längre än vanliga limpor.

Fråga efter vårt bröd hos eder handlande, eller telefonera så komme rvår vagn.

BAGERI:
Cor. Spence St. & Portage Ave.
Phone Main 1030.

60 YEARS' EXPERIENCE

PATENTS

TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS &C.

Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Communications strictly confidential. HANDBOOK on Patents sent free. Oldest agency for securing patents.

Patents taken through Munn & Co. receive special notice, without charge, in the

Scientific American.

A handsomely illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms for Canada, $3.75 a year, postage prepaid. Sold by all newsdealers.

MUNN & Co. 361 Broadway, New York
Branch Office, 625 F St., Washington, D. C.

Frittsändes

en paket med

30 eleganta Vy-Brefkort 30

från de skandinaviska länderna och Amerika, samt Jul- och Nyårskort och vor eleganta

FICK-KALENDER

för 1910 med Almanack och Anteckningsbok för hvarje dag i året, samt fullständig atlas öfver Förr. Staterna och den öfriga verlden. Allt detta till ett försäljningspris af 85c, sändes **fritt till Enhvar,** som inom 30 dagar sänder oss **50c** för ett års prenumeration på

Svensk Familj-Journal

som utkommer hvarje månad i stort 16-skiljt format, fint illustrerad, och innehåller större och mindre berättelser, noveller, dikter, biografier, godaråd för hus och hem, anekdoter osv. osv.

För $1.00 sändes Tidningen ett år samt 30 Vy Brefkort, vor eleganta Fick-Kalender och 15 olika romanbicker, tillen försäljningspris af 10c pr. st.

För 50c får Ni således varor för $1.35 och för $1.00 får Ni $3.00 värde. Begagna detta storartade tillbud och sänd snarast möjligt beställning, emedan vårt upplag af Fick-Kalendern är begränsadt.

Profnummer af ofvannämnda Tidning sändes fritt på begäran. Beloppet kan sändes i Money Order eller frimärken. Till Canada och Europa beräknas 12 cents mera för tidningen. Enhvar som sänder oss 10 namn och adresser på landsmän erhåller tidningen fritt i 3 månader.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 S. 4th Street.
Minneapolis - - - Minn.

GYNNA VÅRA ANNONSÖRER!

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfäendet af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4. måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader förut göra skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanstående förordning handlare, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

PRENUMERERA PÅ SVENSKA CANADA-TIDNINGEN!

REDWOODS

MINERAL-VATTEN

— OCH —

LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat.
"GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI